

Žalm 129

Autor přípravy

[Lubomír Kabíček](#)

Židé sami na sobě prožili a stále prožívají, že být Hospodinem vyvolení není zárukou klidného a vnějšně úspěšného života. Právě naopak! Dějiny Božího lidu začínají přece v Egyptě, kde potomci Abrahamovi trpí pod nadvládou egyptských faraonů. Zakoušejí tam otroctví nejen fyzické, nýbrž i duchovní, když jim tam chtějí vzít jejich víru v Hospodina a dokázat, že egyptští bohové jsou silnější, než Hospodin, bůh nomádů a pastevců. Tuto skutečnost si poutník znovu a znovu připomíná, když se těší na bohoslužby v jeruzalémském chrámu. „Jak často mě už od mládí sužovali“, ale nepřemohli (v.1) moji nepřátelé.

Vzpomínky na minulá trápení však nejsou projevem nějaké sebelítosti: Spíše jde o veřejnou zpověď. Chtějí se vyzpovídat ze svých bolestí před Bohem, aby byli očištěni, až budou v Boží blízkosti v Jeruzalémě. Izrael je „zřítnicí Božího oka“ (Dt 32,10). Soužení bylo hrozné. „Po zádech mi orali oráči, vyorali dlouhé brázdy, ale Hospodin postraňky těch svévolníků přetl (v.3 a 4b).“ Jistě si vzpomeneme při četbě těch veršů na snahu nacismu tento Boží lid docela zničit. Byl to však marný pokus. Když sáhl hitlerovský režim na Izrael v touze jej vyhladit, byl to začátek jeho konce (Karel Barth).

To nejlepší, co můžeme učinit ve chvíli největšího soužení, je dál vyznávat, že Hospodin je spravedlivý (v.4). „Tak překonáváme přítomné soužení, když spolehneme na to, že Hospodin bude mít poslední slovo. Spravedlivý Hospodin zachraňuje ty, kteří trpí bezpráví.

Neorientuje se jenom na ty, kteří v něho věří, třeba jen na Izrael. Jeho spravedlnost chce přivést všechny, kteří Božímu lidu ubližují k poznání, že jejich plány ztroskotají. Objevuje se naděje, snad už také první krok k záchraně, „když se zastydí a s hanbou potáhnou zpět ti, kteří nenávidí Sijón“ (v.5). Takoví lidé jsou podobni trávě na střechách, která velmi rychle usychá. Uschlou trávou si nikdo nenaplní svou dlaň, tak je bezcenná. Zřetelná výstraha, ale i naděje pro ty, kteří nenávidí Sijón. Mohou se změnit. Žádná kletba, ani přání pomsty, nýbrž nabídka ke změně jejich zcela falešné orientace.

A úplně poslední slovo verše 8. jen dotvrzuje situaci Hospodinových nepřátel. Při žni se ženci zdravili pozdravem Božího požehnání. K těm, kteří chtějí zničit Boží lid, zatím Boží požehnání nesměruje. „Neřeknou jim ti, kdo půjdou kolem: „Požehnání Hospodinovo bud' s vámi!“ Požehnání je určeno všem, kteří jsou Bohu vděční za to, že mohou patřit do Božího lidu, a vidí v

tom nezaslouženou milost a velikou výsadu, tedy všem, kteří se třebaš včas zastydí a změní svou falešnou cestu. Pozdější apoštol Pavel byl dlouho proti lidu Kristovu, proti vznikající křesťanské církvi. Bylo mu dáno poznal svůj omyl včas. Uvěřil v Ježíše Krista. Z toho čerpáme jistotu, že i tomu, kdo je Božím nepřítelem, je určen příslib všeho dobrého, které Bůh dává, když o jeho požehnání stojíme.

Děkujeme Ti Hospodine, že nedovolíš, aby byl z této země vyhlazen tvůj lid, Izrael, stejně jako tvá církev. Všichni, kteří se o to pokoušeli a budou se třebaš dál o to pokoušet, narazí na tebe a jejich plány ztroskotají. Dej, abychom tuto jistotu víry mohli vždycky mít, jistotu, že jsi spravedlivý a zachraňující Bůh. Zbavuj nás však nemístné pýchy, která se nás snadno přichytí. Dej, abychom hledali dobré i pro své protivníky, jak jsi to vždycky činil a jak to vidíme na Ježíši Kristu. Chceš každého člověka osvobodit, aby nebyl spoután nenávistí a zlobou a mohl svobodně volit lásku a milosrdenství.

Amen

Liturgické období

[Poutní písně](#)

edice

23

[stáhnout PDF](#)